

LEBRIS

We know
books

VAGN REMME

Depart unul de celălalt

Traducere din limba daneză
Flavia Teoc

EDITORIA
CREATOR
BRAȘOV, 2026

Cuprins

Suprapunerea	5
Mama.....	8
Harpelunde – Sjunkeby	14
Richard de la bancă	15
Erik din Nørrebro	29
Caspar Somn	43
Curtea lui Olav	61
Soesmarke – Holeby	68
Mads Culus Konfrakt.....	69
Gro Krøbbel.....	75
Galeria închisă.....	82
Timpul lor.....	89
Vantore – Birket.....	98
Înmormântarea.....	99
Inundația.....	105
Henrik fra Kettinge	111
Svenne	116
Ultimele zile	121
Departe unul de celălalt.....	126

Suprapunerea

Asta e problema cu el. Îi este din ce în ce mai limpede, văzându-l cum stă acolo, la marginea grădinii, la hotarul spre câmp, cu lacul Noret în depărtare, scufundat în tot acel gri; el simte starea asta ca pe o smucitură în șale sau ca pe acel moment în care o frunză verde se rupe din copac și cade pe pământ, tăcerea din interiorul acelei căderi, la fel ca atunci când și-a vândut mașina, mașina veche de doar jumătate de an, acea ruptură pe care a simțit-o în el când a trebuit să plece de la benzinăria Shell, să meargă în oraș și să ia autobuzul, și apoi conștiința faptului că nu contează cu adevărat dacă frunza aceea e acolo sau nu, dacă mașina e acolo sau nu. În casa din spatele lui, ea stă și îl privește de după ferestre, îi poate citi tulburarea pe față, așa cum văzuse, de altfel, și în ultima vreme că el s-a retras într-o altă lume, și chiar dacă nu la infidelitate îi zboară gândul, tot sentimentul acela îl are, nu pentru că el i-ar fi infidel, nu despre asta e vorba, și totuși acesta e sentimentul pe care îl are privindu-l cum stă acolo în grădină, în aerul sărat și fierbinte. Își simte trupul asudat în acea nesfârșită stare de nemișcare, se împiedică în bucătărie, calcă pe o jucărie sau pe cine știe ce și se prăbușește, n-a fost nevoie de mai mult,

ceva s-a rupt în ea. Stă întinsă acolo și își amintește cum l-a văzut oftând adânc în timpul mesei, cum și-a împins farfuria din față, încet, fără vlagă, în timp ce se ridică de pe scaun și ieșea din casă. La ce naiba stă și privește, nu vede că sunt destule de făcut prin casă, și ea stă întinsă și îl privește de la fereastra de jos a ușii spre grădină, nu vede el cum se împrăștie lucrurile prin casă; privește în jurul ei, poate că lucrurile nu mai sunt atât de împrăștiate, copiii își strâng lucrurile singuri, iar ceea ce a făcut-o să cadă a fost un prosop de bucătărie, pe care chiar ea îl scăpase. Copiii nu mai fac gălăgie, nici nu mai stau la fel de mult pe acasă, merg la activități, ies cu prietenii, se duc în mlaștină, au început încet-încet să-și trăiască propriile vieți. Poate la serviciu s-a întâmplat ceva, se gândește ea, poate e ceva acolo care îl afectează, deși aproape că nu mai vorbește deloc despre serviciu în ultima vreme; de fapt, dacă stă bine și se gândește, ar fi putut la fel de bine să-și fi găsit un alt loc de muncă, iar ea nici n-ar fi observat, și atunci e momentul în care se prăbușește, în care începe să se învârtă în jurul ei însăși. Clipa aceea, starea aceea, el o poate simți, simte neliniștea din spatele ferestrelor, mersul ei înainte și înapoi, chiar dacă ea nu merge înainte și înapoi, pentru că stă întinsă lângă ușa spre grădină, cu o cârpă în mână și îl privește, iar el o simte, simte că ea va deschide în curând ușa spre grădină și va spune ceva, de obicei alege un ton îngrijorat, iar el știe că nu contează ce spune; că e vorba despre absența lui, știe bine asta, știe că stă cu spatele la ea și cu fața întoarsă spre ceața care se ridică încet de

pe câmpuri, așa cum face mereu, aceeași temperatură, aceeași vreme nemișcată și umedă, și atunci i se pare că aude ușa grădinii, și un fior îi urcă pe șira spinării, o vibrație, și ea va voi să îl privească, să îi vadă spatele strâmb, când el se așază pe ceva denivelat, când șoldurile îi sunt oarecum inegale în așezarea aceea, și ea se va apropia încet, gândindu-se că nu vrea să se plângă, nu e nimic în neregulă cu faptul că el stă acolo, nu e, și se va opri la jumătate, îl va privi din nou, ca o pasăre care nu zboară niciodată, sau ca un suspin venit din cel mai îndepărtat promontoriu, asta e ceea ce vede ea în el, sau poate că se vede pe sine, că întreaga ei viață, privită de pe podea, prin fereastra de jos, asta a fost, întreagă, și nu poate suporta gândul, nu poate îndura că asta e ceea ce vede în el, acea sărăcie sufletească, că nu vede altceva, și în timp ce stă întinsă pe podea, aude o trosnitură puternică sau un vuiet greu venind din afară și apoi o smucitură în casă sau în ea însăși, nu știe, dar următorul lucru pe care îl vede este că el nu mai stă acolo, că e o gaură în ceață acolo unde fusese el, și ea se ridică în genunchi, strânge cârpa în mână, iar apa i se prelinge printre degete din pumnul închis.

Mama

Ea își dă seama brusc că nu mai poate. Și nici nu are rost să explice ceva ce oricum nu poate fi explicat. Ceva se scufundă în ea, un plumb greu care o trage în jos, și știe că din căderea aceea nu va mai ieși la suprafață. Cu toate acestea, încearcă, asta încearcă cu adevărat: să ajungă înapoi la ei. Pune două prăjituri cu lapte și două cutiuțe de suc pe masă și pleacă. În apartament rămân fratele mai mic și Julie. Paisprezece zile mai târziu copiii sunt găsiți deshidratați, pe o plapumă, într-un colț al apartamentului; pare că fata și-a tras fratele lângă ea, pare că îl ține în brațe, că au încercat să se încălzească împreună.

Dar chiar acum mama lor a plecat, *revin mai târziu*, spune ea. Iubitul ei o așteaptă undeva, lui îi spune că și-a lăsat copiii supravegheați, iar apoi pleacă împreună într-o casă de vacanță a familiei lui. Julie o caută pe mama; intră mai întâi dintr-o cameră în alta, uneori mama stă foarte mult la toaletă, dar nici acolo nu e. Fratele mai mic plânge. Nu trece mult și plânge și Julie, dar apoi îl ceartă, îl dojenește, ridică mâna, exact cum face mama ca să-i facă să tacă. Apoi o strigă pe mama, țipă. Julie are patru ani, fratele mai mic încă

poartă scutec. Și el o strigă pe mama. Trece din nou prin toate camerele, dar mama nu e acolo. Julie strigă prin fanta pentru scrisori.

Fratele mai mic țipă în sufragerie; stă întins pe spate, roșu la față, cu brațele ridicate în aer. Julie îi pune mâna peste gură, dar nu ajută prea mult. Julie îl lovește, dar nici asta nu ajută; îl lovește din nou, apoi merge în dormitor și se ascunde sub plapumă, își acoperă urechile, iar după un timp se face liniște. Fratele mai mic stă pe spate și ascultă dacă vine cineva, apoi o ia de la capăt; respiră repede, în mici smucituri și țipă; puțin câte puțin, țiپetele devin tot mai stinse și mai stinse, până când din ele rămân doar câteva sughițuri. Lacrimile îi curg pe față, pe brațele întinse pe lângă corp, iar ochii i se închid în cele din urmă, iar respirația i se liniștește. Julie iese din dormitor; fratele mai mic doarme. Pune o pătură peste el, apoi merge în hol, ridică clapeta fantei pentru scrisori și strigă din nou. Atunci aude pași pe scări și o mână care lovește în ușă: *Țineți-vă odată gura acolo!* Julie se lasă pe fund și se târăște departe de ușă.

Julie este flămândă; intră în bucătărie și mănâncă prăjiturile cu lapte și bea sucul din cutiuțe. Afară începe să se întunece, fratele mai mic încă doarme. Julie îl privește cum suspină și își sugă degetele. Găsește o suzetă sub comodă; fratele mai mic o ia și se întinde pe o parte. Ea se întinde lângă el. Este foarte cald.

S-a făcut întuneric. Julie se uită spre celelalte apartamente; oamenii se plimbă prin camere, stau la mese

și mănâncă, televizoarele sunt deschise. Ea privește spre televizorul din apartamentul de vizavi, unde copiii se uită la desene animate.

Julie este flămândă; în frigider nu e decât ceva despre care nu știe ce este, mai este ketchup, iar în dulap sunt câteva conserve și o pungă cu nuci. Atunci se trezește fratele mai mic; scâncește, dar se oprește când Julie se apropie de el. Se întinde spre ea, stau amândoi pe podea. Fratele miroase urât din cauza scutecului. Julie îl duce în baie, îi scoate scutecul și încearcă să-l curețe, dar parcă totul e lipit, așa că închide ușa și se întorc în sufragerie. Se așază și rămân așa, iar mirosul nu se mai simte atât de tare acum.

E întuneric în majoritatea celorlalte apartamente. Fratele mai mic se foiește, iar lui Julie îi este greu să-l mai țină; el își împinge capul în Julie, își presează nasul turtit pe burta ei, apoi deschide gura și se uită în sus la ea. Julie îl privește, se întristează și se abține să nu plângă, să nu plângă; își înghite lacrimile, îi dă suzeta, dar el o scuipă. Mama a spus odată că face asta când îi este foame. Julie ia un pahar și pune ketchup în el, iar el mănâncă puțin din asta și încă puțin, dar îi este greu să înghită.

Se întind pe canapea, ea trage păturica peste amândoi; fratele mai mic adoarme din nou. Julie nu poate să doarmă. Își încordează mușchii abdomenului și își ține respirația ca să nu plângă, dar nu se poate opri la nesfârșit, și lacrimile se revarsă. Merge la ușă, ridică clapeta fantei pentru scrisori, dar se sperie la gândul

că bărbatul care a țipat la ei ar putea veni din nou; pe casa scării e la fel de întuneric ca în apartamentul ei și miroase a condimente. Se întoarce la fratele mai mic și adoarme. Fratele mai mic a urinat pe canapea. Afară s-a luminat. E dimineată.

Julie merge la fereastră, se urcă pe pervaz și face semne cu mâna cât poate de tare către cei din apartamentul de vizavi. Fratele mai mic se urcă și el, dar cade înapoi pe canapea și apoi pe podea și începe să plângă. Julie prinde privirea celor de vizavi; face semne, sare, face semne din nou, iar oamenii din apartament îi fac semne înapoi, îi fac semne să coboare de la fereastră. Iar ea strigă cât poate: *suntem singuri*, strigă *ajutor*. Ei dau din cap și se retrag în întunericul apartamentului lor.

Fratele mai mic s-a lovit la cap; ea îl ia în brațe și se așază în colțul sufrageriei. Îi dă suzeta, dar el o scuipă din nou sau nu poate să o țină, pentru că ea încearcă iar și iar. Gura fratelui ei este prea uscată; ketchupul s-a lipit de cerul gurii. Julie umezește suzeta și asta ajută, iar el încetează să plângă. Julie aduce plapuma din dormitor, o pune în colț și îl așază pe fratele mai mic deasupra. Se urcă la fereastră, face semne și strigă după ajutor, strigă și face semne; jos, pe peluză, sunt niște oameni, ei se uită în sus și îi fac semne înapoi, dar ea continuă, face semne până când oamenii pleacă de acolo. Canapeaua este încă udă și miroase.

Frățiorul este liniștit, îl ridică în brațe, el o privește, dar e ca și cum nu ar vedea-o cu adevărat, apoi își închide ochii și adoarme. Ea începe să ție cât poate

de tare; uneori frățiorul deschide ochii. Lacrimile lui Julie curg șiroaie pe obraji înroșiți. Se oprește apoi din plâns și ascultă. Îl pune pe frățior jos, deschide fanta pentru scrisori și țipă prin ea, țipă, apoi se oprește și ascultă. Se întoarce la fereastră, țipă și face cu mâna; sunt oameni acasă în celelalte apartamente, ea țipă și face cu mâna.

Un bărbat se uită la ea; ea îl ridică pe frățior, îl arată la fereastră, se uită la bărbat, dar el nu face nimic. Ea țipă, frățiorul deschide ochii. Julie se așază cu el pe canapea; canapeaua s-a uscat între timp, dar mirosul persistă. Julie deschide frigiderul, dar nu mai este ketchup. Trupul frățiorului atârână peste canapea, gura îi este deschisă, și e ca și cum s-ar uita la ea. Julie îl ia în brațe și se așază cu el în colț; afară începe să se întunece. El își pune brațele în jurul ei, și rămân nemișcați. Nu se mai aude niciun sunet. Ea își sprijină capul de perete. Peretele este rece, și atunci se trezește. Peretele e rece, la fel cum frățiorul este rece.

Afară este lumină, și totuși e ca și cum deja ar începe din nou să se întunece. Julie îl leagănă înainte și înapoi, își lovește capul de perete. Mai tare. Vrea să-l așeze pe frățior, dar îi este greu și îl scapă. Merge la fereastră, dar nu îi poate vedea pe ceilalți. Își freacă ochii și se cațără pe pervaz; face cu mâna, dar brațul ei abia se ridică și apoi cade înapoi pe canapea. S-a făcut întuneric; se târăște pe podea, pe lângă perete. Aude pe cineva pe scară, poate e mama. Se ridică în picioare și le aude râsul.

Nu e mama. Julie deschide fanta pentru scrisori și vede cum se stinge lumina pe scară. În sufragerie este lumină; ea stă întinsă pe hol, poate că mama a aprins lumina. O strigă pe mama, dar nu iese niciun sunet din ea. O strigă din nou. Stă în pragul dintre hol și sufragerie; frățiorul ei a rămas așezat pe plapumă, iar ea se târăște spre el. Poate că afară este întuneric, poate că mama vine chiar acum, poate că este în bucătărie. În hol este întuneric, dar e ca și cum ar fi un alt fel de întuneric. Poate vedea că soarele strălucește afară și totuși este întuneric. Un val de căldură o cuprinde, corpul ei devine fierbinte. Frățiorul este rece.

Este plăcut să atingă ceea ce e rece, chiar dacă el este nemișcat. Ea îi zâmbește. Și... Și sunetele se închid în jurul ei, ca și cum ar exista doar sunetele din interiorul ei. Încearcă să se miște, dar este prinsă în plapumă. Se întinde lângă el.

Dar apoi se ridică, îl trage pe frățior spre ea, se așază cu el în brațe, se sprijină de radiator; poate că s-a luminat din nou, i se pare că pe peretele din față își vede frățiorul jucându-se în nisip. Închide ochii, îi simte pielea rece a capului pe buze, se scufundă în frățior, ca un plumb greu, se scufundă.